

Жыў-быў маленькі хлопчык Міхась. Ён быў вельмі сумны, таму што ўсе займаліся толькі сваімі справамі і ніхто не хацеў лічыцца з ім.

Адзінымі радаснымі днямі былі толькі тыя дні, калі блізкія дарылі яму падарункі. Але праходзіла трохі часу, і радасць ад падарункаў чамусьці знікала.

І вось, аднойчы познім вечарам, калі хлопчык ужо быў у ложку, ён пачуў лёгкі шум. Ён яшчэ нават не паспеў спалохацца, як перад ім з'явіўся маленькі анёл.

– Хто ты? – спытаў Міхаська.

– Я – анёл, які прыносіць радасць сумным дзецям.

– Значыць, ты прынёс мне падарункі?! – узрадаваўся хлопчык.

– Не, – адказаў анёл.

Міхась раззлаваўся, а потым ізноў засумаваў. † – Паслухай, Міхась, – сказаў анёл, – паглядзі, колькі ў цябе розных падарункаў, яны раскіданы па тваім пакоі! Няўжо ты не радуешся, калі глядзіш на іх?

– Я шчаслівы, калі іх атрымліваю, але потым пачуццё шчасця чамусьці адыходзіць, а падарункі ўжо не цешаць, – адказаў Міхась.

– Дык вось, – сказаў анёл, – я хачу паказаць табе тое, што заўсёды будзе дастаўляць табе радасць і шчасце. Але спачатку мы перанясёмся ў краіну, дзе жывуць шчаслівыя людзі.

Анёл прамовіў словы малітвы, і яны апынуліся ў дзіўнай краіне. Вакол былі квітнеючыя паляны, прыгожыя хаты, каля якіх гулялі маленькія дзеці з усмешкамі на тварах.

– Чаму яны так радуюцца? – спытаўся хлопчык.

– Паглядзі на іх, і ты сам знойдзеш адказ, – сказаў анёл.

І Міхаська пачаў хадзіць ад хаты да хаты, ад двара да двара. Ён убачыў, як адзін старэйшы хлопчык гуляў з маленькім, другі майстраваў падарункі бацькам, трэці дапамагаў наводзіць парадак у хаце, чацвёрты складаў для ўсіх вясёлыя гісторыі. Кожны штосьці рабіў для іншых.

Міхась нахмурыў бровы і паглядзеў на анёла.

– Ты яшчэ не здагадаўся, чаму ўсе яны такія радасныя? – спытаў анёл. – Я падкажу табе. Усе яны дораць радасць іншым, дзеляцца сваімі прыгожымі пачуццямі, дораць сваё сяброўства, клопат і дапамогу. Яны не атрымліваюць, а аддаюць, дораць. Самы вялікі падарунак, самая вялікая радасць у жыцці – калі ў цябе ёсць здольнасць рабіць іншых шчаслівымі і радаснымі. А гэтая здольнасць ёсць ва ўсіх, толькі не ўсе аб гэтым ведаюць.

Самая вялікая радасць у жыцці

Аўтар: Анна Віткоўская
22.06.2012 01:00

І ты можаш увесць час быць шчаслівым, таму што ў цябе ніхто не можа забраць гэтую цудоўную здольнасць аддаваць сваю любоў, клопат і цяпло другім людзям.

– Я хачу застацца ў гэтай краіне, тут вельмі хораша! – сказаў Міхась.

– Ты таксама можаш аддаваць сваё душэўнае цяпло і клапаціцца пра іншых. – Анёл ізноў прамовіў словы малітвы, і хлопчык апынуўся ў сваім пакоі.

Ён ужо ляжаў у сваім ложкачку і думаў пра тое, каб хутчэй наступіў заўтрашні дзень. Ён зможа намаляваць штосьці прыгожае ў падарунак бацькам, абавязкова дапаможа бабулі па хаце і складзе вясёлую гісторыю для суседскага хлопчыка, які таксама часта бывае сумным.

І Міхась заснуў у прадчуванні заўтрашняга дня, дзе не будзе месца суму, дзе не трэба нічога чакаць, дзе радасць і шчасце залежаць толькі ад яго.